

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984607696/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

»Ja men det gjorde jeg også. Det var jo en udmærket præken.«

»Bare vi snart kunde få en igen, der var lige så god!«

»Det mener jeg med. Jeg skal også snart i kirke igen, for det var en dejlig lang præken.«

Dermed var konsulinden tilfreds og sa ikke mer. Fru Laursen var i det øjeblik overbevist om, at konsulinden var indremissionær, ti således kaldte den lille by, der selv ingen religion hade, enhver, der talte om religiøse spørgsmål med en vis interesse. Fru Laursen hade giet efter af høvlighed, for man skal være høflig mod religionen, men hun var ikke glad; der sad en lille bråd i hendes hjerte, og hun så flov ud af øjne, som man gør, når man er sat til vægs. Brådden blev pinligere ved, at konsulinden ikke sa mere, og hvorfor gjorde hun ikke det? Det var jo hende, der hade gjort ende på den samtale, så det var vel rimeligt, at hun begyndte på noget andet. Fru Laursen burde ikke ærgre sig, for hun hade jo uret. Endskønt — præsten var da et menneske, og hun kendte kedelige præster, som alle mennesker sa, var kedelige, så kunde pastor Mortensen også gjerne være kedelig. Denne bevisgrund faldt hende først ind nu, og hun vilde da så mindelig gjerne ha ret, bare i en lille smule.

»Der gives da præster, som er kedelige,« sa hun endelig med den slagtes usikre røst.

Konsulinden syntes at vågne af sine egne tanker; hun så meget godt, at fru Laursen kom for at liste en lille indrømmelse ud af hende, men hun led ikke fru Laursen, desuden skulde hun nu engang altid sige folk imod; derfor lukkede hun straks af for alle indrømmelser: »Jeg kender ingen.«

»Tænk! Da kender jeg mange.«

»Jeg har aldrig hørt tale om nogen,« svarede konsulinden for at klippe så meget som muligt af fru Laursens påstand.